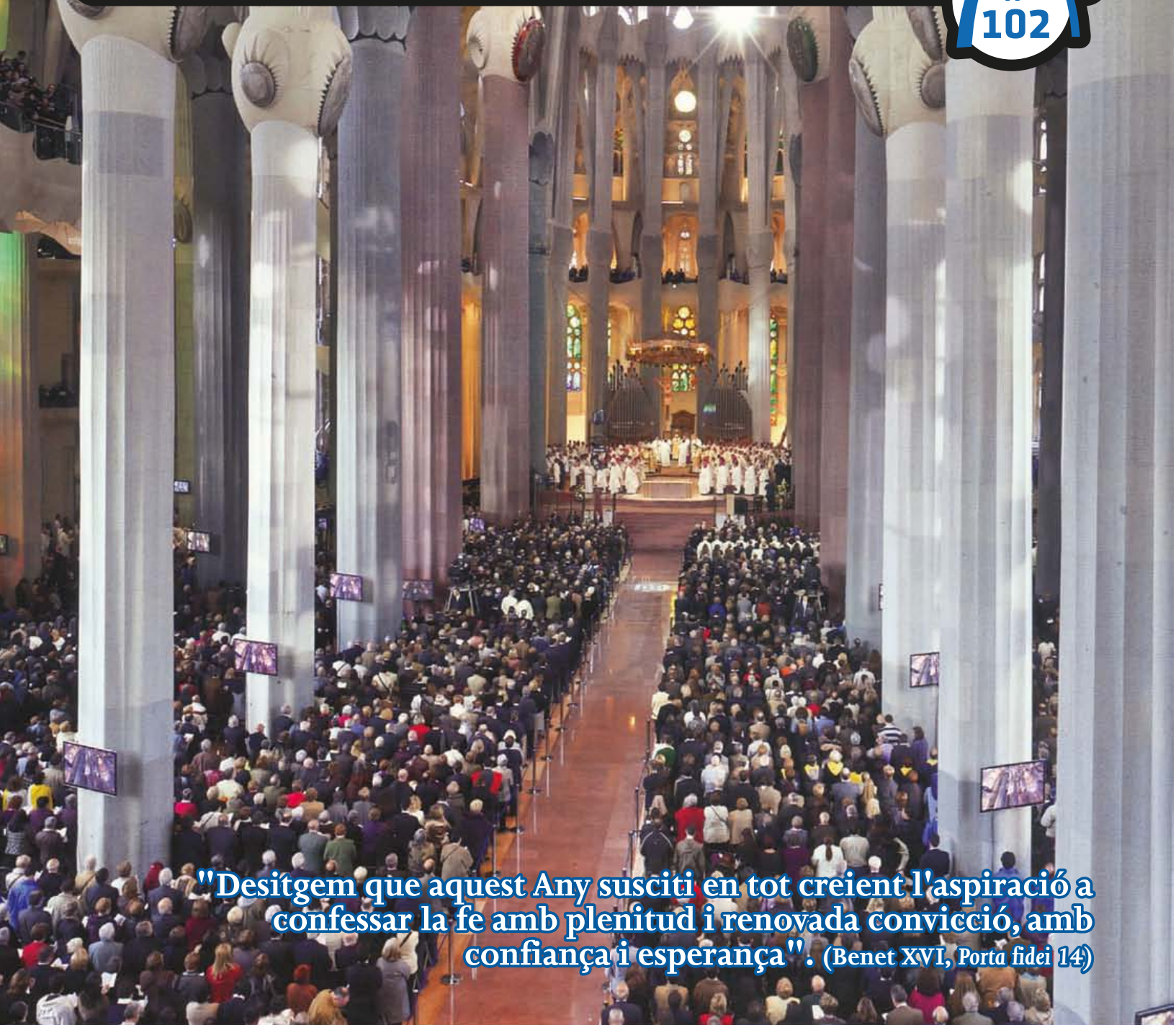

Any XXVIII · Desembre 2012

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº
102

"Desitgem que aquest Any susciti en tot creient l'aspiració a confessar la fe amb plenitud i renovada convicció, amb confiança i esperança". (Benet XVI, Porta fidei 14)

ANY DE LA FE
Arxidiòcesi de Barcelona
2012-2013

contingut

- 2 Editorial
- 3 El sínode dels bisbes
- 4 Crònica i agenda
- 6 Pelegrinatge a Lourdes
- 7 Testimoni
- 8 Pelegrinatge a Terra Santa
- 9 Convivència a Tartera
- 10 Inici de curs
- 11 Seminari Menor
- 12 Noves incorporacions
- 14 Jornada de Pastoral Juvenil a València
- 15 Ruta del Císter
- 16 Cinefòrum
- 17 Llibrefòrum
- 18 Temes acadèmics
- 19 Amics del Seminari

portalobert

nº
102

Desembre 2012

Director: Mn. Miquel Ramón
Redacció i Edició: Joan-Pau Callejón,
Pep Roca, Marc Aliguer
Fotografia: Marc Aliguer

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:
seminari@seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:
David Molins - damoka
damokastudio@gmail.com

Impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal: B-43509-86
www.seminaribarcelona.net

Editorial

Servidors de la fe

El passat dia 11 d'octubre es va iniciar l'any de la fe que es perllongarà fins a la festa de Crist Rei de 2013. A l'arxidiòcesi de Barcelona, vam tenir la gran celebració a la Sagrada Família i també la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat va celebrar-ne, solemnement, la inauguració.

Aquest és un any per a revitalitzar la nostra fe: d'una banda, en el que té d'adhesió personal a Jesucrist i, de l'altra, en l'aprofundiment dels continguts d'aquesta fe, que estan recollits nuclearment en el Credo.

És una oportunitat excel·lent per a reviuir el més central del que ens fa ser cristians, ja que aquesta fe és la que ens fa participar de la vida de Déu, de la vida nova de Crist ressuscitat.

Aquest any té una transcendència especial al Seminari, perquè els preveres són els primers servidors de la fe dels homes i les dones de l'Església. El seu ministeri està al servei de fer créixer aquesta fe, de fer-la conèixer millor, de celebrar-la amb tota intensitat, d'extreure'n totes les conse-

qüències de cara a la pròpia vida. Els sacerdots també se senten cridats, molt urgentment i, ara, més que mai, a ser instruments per tal que tothom pugui arribar a viure la fe que el portarà a la plenitud, a la veritat i a la felicitat.

Aquesta tasca dels preveres ja la comencen a viure els qui es preparen a ser-ne, els seminaristes, perquè són conscients que la millor manera de preparar-se per a ser un bon capellà és viure com si ja ho fossin. Serà, doncs, un any viscut en plena comunió amb tota l'Església i que ens farà enfortir les arrels de la nostra vida cristiana per tal d'eixamplar-ne els fruits. Des del Seminari, des de les Facultats, des de l'arxidiòcesi, des de les parròquies, tot un seguit d'actes que s'han previst ens ajudarà a endinsar-nos en el misteri de la fe per tal de fer-lo més lluminós per als nostres contemporanis.

Mn. Josep M. Turull
RECTOR DEL SEMINARI

Segueix-nos de més a prop al Facebook, on trobaràs totes les activitats que fem d'una manera més immediata. Ens hi trobaràs posant "Seminari Conciliar de Barcelona".

T'esperem al Portal Obert del Facebook!!!

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT
2100-1047-91-0200096265

El Sínode dels bisbes

Del 7 al 28 d'octubre s'ha celebrat a Roma la XIII Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes. El Sínode és un instrument proposat pel Concili Vaticà II per tal que l'Església pugui reflexionar periòdicament sobre qüestions importants per a la vida dels cristians. El títol del Sínode del passat mes d'octubre és "La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana".

A l'homilia de la missa d'inici del Sínode el Sant Pare va recordar que l'Església existeix per a evangelitzar. L'Església sempre ha evangelitzat els pobles al llarg dels seus dos mil anys d'història. Però quan es parla de nova evangelització no s'està fent referència a fer conèixer Jesucrist a aquells que mai no n'han sentit a parlar, sinó que més aviat s'està subratllant la necessitat de tornar a proposar el cristianisme a aquelles persones batejades que han abandonat la pràctica de la fe. El Sínode vol afavorir en aquestes persones una nova trobada amb el Senyor, redescobrir la joia de la fe i la font d'esperança i de pau que dóna creure en Jesucrist.

El Sant Pare va oferir una reflexió a l'inici del Sínode en què posava de manifest la importància de prendre consciència que és Déu qui té la iniciativa en l'evangelització. En efecte, moltes vegades podem pensar que l'èxit de la tasca evangelitzadora depèn dels plans pastorals, de les iniciatives que prenem o de la qualitat de les nostres estratègies. El Sant Pare recorda que tota acció de l'Església parteix de Déu i que l'home és un cooperador de la iniciativa divina. És la mateixa dinàmica que veiem en el misteri de l'Encarnació: Déu ha pres la iniciativa i s'ha encarnat en el seu Fill Jesucrist, que l'home pot reconèixer com a do i com a camí que el porta vers la felicitat que el cor li desitja. L'home no ha construït Jesucrist, sinó que ha reconegut la iniciativa amorosa de Déu a enviar el seu Fill. Així ho deia també Benet XVI a la missa de cloenda

del Sínode tot comentant el passatge del cec Bartimeu. Un cop guarit de la seva ceguesa, Bartimeu s'uneix al grup dels deixebles. De la mateixa manera, els cristians cridats a aquesta nova evangelització han de prendre consciència en primer lloc que ells també han estat guarits pel Senyor. Només així, sabent que el Senyor ens ha guarit, podrem transmetre l'alegria i la bellesa de la fe.

Una de les imatges més presents al Sínode ha estat la de l'evangeli de la samaritana. Aquesta dona, al peu d'un pou enmig del desert és signe de la humanitat que desitja saciar la set del seu cor. L'Església ha d'asseure's al costat d'aquests homes i dones que busquen, per tal que puguin trobar Jesucrist, l'únic que pot saciar veritablement el desig de l'home. Aquest és un aspecte important de la formació al Seminari. Cal que els futurs preveres aprenguin a escoltar i acollir les persones que, enmig del desert de la seva vida, cerquen algú que els faci beure una aigua que pugui guarir les seves ferides i satisfer de debò el desig de felicitat que Déu ha posat en el seu cor.

Mn. Miquel Ramón
FORMADOR

SETEMBRE

Del **dia 7 al 9** de setembre vam tenir la convivència d'inici de curs a Tartera.

El **dia 12** de setembre van començar les classes a les Facultats de Filosofia i Teologia i al Seminari Menor.

El **dia 30** va haver al Seminari Menor la trobada amb tots els qui havien participat a les convivències d'escolans de l'estiu.

OCTUBRE

El **dia 4** va tenir lloc l'inici oficial del curs acadèmic 2012-2013 a les Facultats.

El **dia 6** vam tenir el primer recés de l'any. Va ser a Pallejà i el va predicar Mn. Arenas.

El **dia 17** va tenir lloc l'inici de

curs en el Seminari, presidit pel Cardenal Lluís Martínez Sistach i el bisbe Agustí Cortés.

El **dia 24** ens va visitar Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona. Va presidir l'Eucaristia i, després de sopar, tinguérem una tertúlia amb ell.

El **dia 25** va començar l'Escola de Pregària, que en aquesta ocasió tingué lloc a la parròquia de Santa Anna.

NOVEMBRE

Del **dia 1** al 4, un grup de seminaristes va participar en el "Congreso Nacional de Pastoral Juvenil" a València.

El **dia 5** vam celebrar l'Eucaristia per a tots els amics i benefactors difunts del Seminari que ens han deixat en el darrer any.

El **dia 6**, l'equip de formadors va tenir una reunió amb Mons.

Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, i amb els rectors de la diòcesi que tenen al seu càrrec un seminarista durant els caps de setmana.

Els **dies 8 i 29** ens vam unir a la "Cadena de pregària per les vocacions".

El **dia 10** vam tenir un recés a Bellesguard, predicat pel P. Evelio Ferreras, OP.

El **dia 11** ens vam unir a la celebració diocesana de l'Any de la Fe a la basílica de la Sagrada Família, coincidint amb el segon aniversari de la seva dedicació.

El **dia 12**, l'equip de formadors va tenir una reunió amb el Sr. cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i amb els rectors que hi tenen un seminarista col·laborant a la seva parròquia durant el cap de setmana.

El **dia 27** vam assistir a la con-

Crònica

ferència “Barcelona en el camí del Sínode de la Nova Evangelització”, pronunciada pel Sr. cardenal Lluís Martínez Sistach al Seminari.

Del **dia 27 al 29** els seminaristes de primer any van fer una sortida per conèixer la ruta del Císter.

DESEMBRE

El **dia 6** vam tenir el recés mensual a Caldes de Montbui presidit per Mn. Joan Costa.

El **dia 7** vam participar en la Vetlla de la Immaculada a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè.

Els **dies 11 i 12** vam participar al Simposi sobre el Concili Vaticà II organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya.

El **dia 12** vam assistir al Messies de Händel al Palau de la Música.

El **dia 13** vam tenir la celebració comunitària de la penitència amb absolució individual.

Del **dia 14 al 16** hi va haver una sortida del Seminari Menor i el grup Samuel al Seminari Menor de València.

TERTÚLIA AMB EL BISBE SEBASTIÀ DESPRÉS DE SOPAR

VESPRES A BELLESGUARD

Agenda

GENER

Dia 4: Recés a Montserrat.

Dies 21 gener – 1 febrer: Període d'exàmens.

Dia 27: Trobada del Grup Samuel.

FEBRER

Dies 4 al 9: Exercicis espirituals al Santuari del Miracle, predicats pel P. Ángel Pérez, director del secretariat de la Comissió Episcopal de Seminaris.

Dia 24: Trobada del Grup Samuel.

MARÇ

Dia 7: Celebració comunitària de la penitència.

Dia 9: Recés.

Dia 17: Celebració de Sant Josep i el Dia del Seminari a la basílica de la Sagrada Família.

Dia 19: Sant Josep, patró del Seminari. Trobada dels seminaristes de Catalunya. Dia del Seminari.

Pelegrinatge a Lourdes

A l'acabament del curs passat, concretament del 28 de juny al 2 de juliol, un grup de seminaristes del Seminari Conciliar de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat vàrem anar al 152è pelegrinatge que es fa, com cada any, a Lourdes, amb el lema "Resar el Rosari amb Bernardette", per viure una nova experiència de voluntariat i de servei conjuntament amb les persones que en formen part: voluntaris, hospitalaris, però, sobretot, en especial, els malalts, ja que són ells els veritables protagonistes d'aquests pelegrinatges.

El voluntariat que realitzem consisteix a estar al servei d'aquelles persones que van a enfortir-s'hi per la

intercessió de la Mare de Déu, especialment els malalts, on estem durant aquests cinc dies de pelegrinatge, perquè se sentin acompanyats en tot moment per tot l'equip que ho fa possible. El nostre contacte amb ells és directe, anem per les habitacions, menjadors i n'ajudem els responsables en tot el que sigui necessari i amb total disponibilitat i entrega. Els acompanyem en totes les activitats programades de cada dia, processons, misses...

Lourdes et marca per tota la vida i, a mesura que

ELS MALalts SÓN ELS PROTAGONISTES DEL PELEGRINATGE

EL GRUP D'ANIMACIÓ AL COMPLET

hi vas, hi descobreixes noves experiències i noves situacions, perquè cada Lourdes "és únic i especial".

La Fe hi es present en tot moment, en tot el que es viu i en tot el que es fa. L'amor que dones i que reps per part dels malalts, compartir-hi moments especials, fa que siguin moments únics i això transmet una gran felicitat a dintre que t'enforteix espiritualment, ja que el somriure que et fa una persona en agraïment pel que fas per a ella et fa sentir amb forces per a fer grans coses. Si ells estan contents, pel fruit que tu els dones, la teva recompensa és més gran. Ells veuen en tu l'esperança que ells tenen i, a Lourdes, ho descobreixen: hi veuen el total lliurament i disponibilitat de servei que molts joves voluntaris i hospitalaris realitzen durant aquests dies. Els malalts reben la força necessària per a continuar endavant, amb energia i esperança. Tots, il·luminats per la Mare de Déu de Lourdes, fem possible que, cada any, sigui un pelegrinatge únic i especial, ja que, per un somriure, val la pena de lluitar i de fer-ho possible.

Jordi Mondragón Bricullé
1R FILOSOFIA

Testimoni

Testimoni de l'estiu. Viatge a Polònia

Sóc dels qui pensen que el grau de fecunditat d'un viatge l'imposen les persones amb les quals convius i les que arribes a conèixer durant el mateix. A més, a les segones és a on trobes la veritable ànima d'una nació o poble: ni a les pedres ni en els monuments ni en les més luxoses estàtues, descobrirem alguna cosa absolutament original que no ens n'haguessin dit els seus habituals habitants. Aquest estiu, la Divina Providència m'ha brindat l'oportunitat de participar en un pelegrinatge a Polònia, als llocs més representatius i importants en la vida del beat Joan Pau II. La convivència amb el primer grup de persones va ser d'una fraternitat tan sincera com profunda, tampoc no és molt difícil quan els teus companys de viatge són germans teus en la vocació...: no podia trobar-me en mans millors.

Des que vam aterrar al modest aeroport Joan Pau II, a poc a poc la càlida hospitalitat dels polonesos va fer minvar el meu prejudici del polonès com posseïdor d'una personalitat distant, inexpressiva i servil, causada per una traumàtica història plena d'invasions i submissió. Era una nació, pensava jo, encara convalescent de la darrera invasió teutona i la posterior repressió en l'època comunista. Tot al contrari: ja el remot poble de Wadowice ens va descobrir la gran magnanimitat de Karol Wojtyła i del polonès mitjà, jove alegre i apassionat, esportista convençut, amic de la cultura, confident fidel dels seus amics i amigues, sacrificat nat i treballador aplicat. Poble que el va veure créixer i poble que el va preparar i purificar per a la seva més important missió, la perseverança en la seva futura vocació sacerdotal.

A la primera església on Karol Wojtyła va exercir de vicari, l'església de Sant Florian, vam poder palpar amb quin fervor viuen la seva fe els polonesos i com em va interpel·lar una conversa amb un jove; em va dir que donava gràcies a Déu que la crisi econòmica ha esclatat ara, perquè el relativisme i l'ateisme pràctic començaven a treure el cap de manera precoç: "Els hem desemascarat a temps", va sentenciar el meu desconegut amic per a acabar la conversa. No deixo de sorprendre'm de tal visió

sobrenatural, com hi ha gent que viu el seu cristianisme amb absoluta confiança en el Senyor. A més, en aquests inoblidables deu dies d'intensa convivència, vam tenir l'oportunitat d'escoltar Frederic Chopin interpretat per la Royal Orchestra, passejar pel claustre de la Universitat Jaguella, a on, cinc-cents anys abans, l'astrònom Nicolau Copèrnic va concebre la seva cosmologia, pregar i celebrar missa en la descomunal basílica erigida per a la devoció de la Divina Misericòrdia, partits diaris de futbol amb joves polonesos il·lusionats a compartir camp amb ciutadans procedents d'Espanya, vigent campió de l'Eurocopa, resar a la cel·la on Sant Maximilià Kolbe va donar la seva vida a Auschwitz, les capelles subterrànies de les mines de Wieliczka, on Goethe es va inspirar per a la seva romàntica obra, i, fins i tot, una excursió per les verdes i escarpades muntanyes de Zakopane.

Davant de la imatge miraculosa de la Verge de Czestochowa, símbol nacional indiscutible de Polònia, vaig veure clar que la gran vivència de la fe de tot el poble polonès, aquest arrelament en Crist com punt únic i nuclear de la vida, no seria possible sense aquesta gran devoció a la Mare de Déu que té tot polonès. ¡Quina gran lliçó d'humilitat i exemplaritat del beat Joan Pau II! I icom m'ha servit, aquest viatge, per a refermar la meva convicció de sacerdot enmig del món!

Marc Aliguer Càmere
3R TEOLOGIA

Pelegrinatge a Terra Santa

privilegiats on Ell s'havia revelat a la humanitat, no sols en un temps molt específic, sinó també en aquells llocs tant particulars de la seva creació; llocs a on Déu es va deixar veure per l'home i que encara avui romanen tan presents per a molts de catòlics. D'aquesta manera, aquell sòl de Terra Santa esdevé l'escenari dels esdeveniments que, rodejant la persona de Jesús, pot ésser vist com el cinquè Evangelí.

Aquest passat mes de juny els seminaristes que havíem acabat l'últim curs del seminari de les diferents diòcesis catalanes, juntament amb alguns dels respectius formadors, alguns preveres diocesans i el Sr. Bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Sáiz Meneses, vàrem tenir l'oportunitat de fer un pelegrinatge a Terra Santa.

Vivim en un món on les persones estan sempre en constant moviment, a la recerca de noves sensacions, de nous estímuls i és per això, que viatjar s'ha convertit per a alguns en una font d'escapatòria, on la buidor de les seves vides els obliga a córrer, a anar d'un lloc a l'altre per omplir aquell silenci interior que els colpeja cada vegada que s'aturen. La vida al Seminari és completament diferent: aturar-se per mirar l'interior a la recerca d'aquell Déu que és al nostre cor, aquest Déu que es va fer home i va viure fa dos mil anys en aquelles terres llunyanes de Terra Santa. En acabar el seminari, havia arribat el moment d'anar a conèixer una terra que només coneixíem a través dels estudis de la Sagrada Escripura. Era l'hora d'entrar en contacte amb aquella terra viva que parla, respira i traspua Déu per tots costats. En definitiva, anàvem a conèixer part d'aquella geografia de salvació. És una terra que parla de dolor, patiment, però alhora ens deixa un regust d'alegria i d'esperança. És la terra de Déu. I és allà, on vàrem tenir l'oportunitat d'anar-hi i resseguir tots els indrets d'aquell qui també viu al nostre interior. En aquells moments ens sentíem part de la història de la salvació, però no com a simples espectadors, sinó que n'érem uns protagonistes

Penso sovint que, per a tots els qui vàrem poder anar-hi, va ésser una experiència que, de ben segur, ens servirà perquè, cada vegada que meditem la Sagrada Escripura, ens transporti a tots aquells llocs que vàrem tenir l'oportunitat de descobrir-hi. Betlem, Jerusalem, Cafarnaüm, el llac de Tiberíades i molts d'altres ja no són solament uns llocs a on Jesús va deixar una empremta inesborrable per a tota la humanitat, sinó que, ara, també, l'ha deixada d'una manera molt especial al fons dels nostres cors.

Eduard Puig
ETAPA PASTORAL

Convivència d'inici de curs a Tartera

La convivència d'inici de curs (dies 7 a 9 de setembre del 2012) és, per la seva ubicació (Residència Immaculada de Prats de Cerdanya) i per la comunitat de religioses carmelites de Sant Josep que amb tanta estimació ens acull, un moment molt desitjat i agraït per tots els seminaristes. Amb un símil futbolístic, podríem dir que es tracta de la "pretemporada" on els seminaristes ens disposem a iniciar el curs al Seminari i a les Facultats. Aprofitem l'ocasió per a enviar un nou i profund agraïment a Déu per la fantàstica acollida amb què, any rere any, ens acullen les germanes carmelites de Sant Josep.

Enguany hem tingut un convidat molt especial, Mons. Joan-Enric Vives, arquebisbe d'Urgell, que ens va predicar una tarda de recés. Compartim amb vosaltres algunes de les reflexions apuntades pel Sr. arquebisbe i que confiem que us puguin servir per a fer una meditació de cara al nou any.

- En primer lloc us convido –ens diu el Sr. arquebisbe– a fer una acció de gràcies. Contempla les misericòrdies que ha fet amb tu el Senyor aquest any. Els cristians som homes d'accions de gràcies, som de missa, som d'Eucaristia. Som els qui en nom de la humanitat donem gràcies a Déu perquè ens estima, perquè ens ha creat, perquè ens ha enviat Jesús.
- Demanem al Senyor que ens doni llum per a evitar la temptació de no lliurar-nos del tot a Déu. El pitjor és la doble vida. Cal que anem a fons. Meditem Apocalipsi 3,15-20: no ets fred ni calent. Recollir els fets rellevants del pas de Déu per la teva vida. Ens hi poden ajudar algunes preguntes: ¿Què he fet de rellevant, de cooperació amb el Regne de Déu? De què he de donar gràcies en aquest any? ¿En què el Senyor m'ha tocat? De què hem de demanar perdó? Déu ja hi compta, que som pecadors, Déu no escull àngels sinó homes. El Senyor ens utilitzarà per al bé.

- Ara mirarem l'any que tenim al davant. Començarem un any fantàstic. El moment més important de la teva vida és el demà. Estar oberts al que ara ens ha de passar. Anem a entrar a Natzaret. Jesús va passar 30 anys a Natzaret. El 90% de la seva vida, vivint, estimant, treballant. Jesús primer va viure el que després va predicar. És un temps per a aprendre la forma de vida de Jesús amb els seus apòstols. És un temps de quietud, perquè les coses penetrin. Hem de lluitar contra la immediatesa del temps, del mòbil, del correu electrònic, aprendre a viure sense estar-ne pendents. És el lloc on l'Esperit Sant ens ha d'anar configurant a Jesús.
- No perdre el principi i el fonament de la nostra vida als quals fa referència el número 23 del llibre dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi. Potser, et moriràs l'any vinent. Què voldries que recordessin de tu? Va mirar d'estimar, va intentar ser bo, es va configurar al Crist... Quin fi té la meua vida? Lloar, fer reverència i servir Déu. En tot lloar i servir, contemplar i actuar. Amor a Déu i amor al proïsme. La resta de les coses són per a l'home, perquè l'ajudin al seu fi. Mira quines són les coses que no t'ajuden i fes-te savi. Fins al punt de fer-nos indiferents a les coses amb llibertat. Que no vulguem més una cosa que l'altra.
- La vida cristiana és conèixer bé què vull jo, què estic cridat a fer i orientar la meua vida cap a aquesta finalitat. Finalment, us convido a fer un programa de curs per a treballar el creixement humà i espiritual.

Marc Labori Bau
4T DE TEOLOGIA

Inici de curs

Inici de curs 2012-13 a les Facultats de Filosofia i Teologia

TAULA PRESIDENCIAL DE L'ACTE ACADÈMIC

El passat dijous, 4 d'octubre, tingué lloc la inauguració del curs 2012-2013 a les Facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya. L'acte inaugural va començar amb una eucaristia a la capella major del Seminari Conciliar de Barcelona, presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona Mons. Lluís Martínez Sistach, el qual va estar acompanyat per la major part dels bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya. En l'homilia, el Sr. Cardenal va remarcar la importància del nou Any de la Fe en el marc del 50è aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II i el 20è aniversari de la promulgació del Catecisme de l'Església Catòlica.

Tot seguit, a l'Aula Magna del mateix edifici, tingué lloc l'Acte Acadèmic amenitzat per la intervenció musical a càrrec de la Capella Sacra de Catalunya. Després de la salutació, es féu

una memòria del curs passat a càrrec del Dr. Armand Puig i Tàrrac com a nou degà-president de la Facultat de Teologia i del Dr. Jaume Aymar i Ragolta com a degà-president de la Facultat de Filosofia. El primer informà, entre moltes altres coses, del nou règim d'equivalències dels estudis de Ciències Eclesiàstiques de nivell universitari en relació als títols universitaris oficials, corresponent

al Reial Decret (1619/2011) promogut pel Ministeri d'Educació d'Espanya: el Primer Cicle de Teologia equivaldrà al títol de Grau i el Segon Cicle al de Màster.

Finalment, la lliçó inaugural i la proclama foren a càrrec del Dr. Manuel Claret i Nonell i del Dr. Joan Planellas i Barnosell respectivament, els quals ens parlaren de la situació i reptes actuals del matrimoni i la família a la llum del Magisteri de l'Església i de la commemoració del cinquantenari de l'inici del Concili Vaticà II.

Sergi Sicília Sansi
5È DE TEOLOGIA

EUCARISTIA D'INICI DE CURS AMB ELS BISBES

Seminari Menor

Convivències d'escolans

Com cada any, en acabar el curs, van tenir lloc les convivències d'escolans dels bisbats de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat. Aquest any van ser a Begues. Aquestes convivències tenen un caire vocacional, és a dir que es tracta que els nois que hi participen s'adonin que es poden passar uns dies agradables, tenint en compte que hi ha una realitat, com el Seminari menor, a on uns nois es plantegen, sense complexos, la seva vocació sacerdotal.

Tenim la sort de comptar amb la col·laboració d'uns seminaristes majors que ens ajuden a fer possibles aquestes convivències. Van participar-hi una trentena de nois, tots escolans. Aquest any, el lema de les convivències va ser *"El Temps de l'Església"*: els nois van conèixer, per mitjà de la pregària, els jocs, el temps d'esbarjo..., el començament de les primeres comunitats cristianes (les persecucions, els concilis, l'evangelització a Amèrica...).

Novetats

Una novetat d'aquest curs és la creació del grup Samuel (espai vocacional del Seminari menor). Aquest grup continua amb la dinàmica del Seminari Menor Obert. En aquest grup, mirem d'acompanyar els nois (escolans) en el discerniment de la seva vocació. Ja n'hem tingut dues trobades (a les parròquies de sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat i a sant Jaume de Badalona) Veiem que el fet de conèixer les diferents parròquies els fa molt de bé. La dinàmica

que seguim en aquestes trobades és la següent: participem de l'Eucaristia, hi fem un moment de pregària, continuem amb les catequisis vocacionals a partir dels diferents personatges de l'Antic Testament, ens expliquen les activitats que es realitzen a la parròquia, compartim el dinar i després fem un partit de futbol. Agraïm als diferents rectors que ens hagin rebut amb tant d'entusiasme, ja que el seu testimoni fa interrogar els nois en la seva vocació. Fem una invitació, als nois que fan d'escolans a les seves parròquies, o que tinguin la inquietud de conèixer què es fa al Seminari menor, de participar en aquest grup.

Aquest curs, hem començat amb molt d'entusiasme per les diferents novetats que s'han donat a l'Església. El fil conductor d'enguany, al Seminari menor, és l'any de la Fe, convocat pel Sant Pare. Per això, hem trobat interessant, per al 2012/2013, d'aprofundir el Youcat (catecisme per a joves) com una gran eina per a viure amb molta il·lusió la fe.

Enguany, som sis nois al Seminari menor (un de la Seu d'Urgell, un de Sant Feliu de Llobregat i quatre de Barcelona). Quatre d'ells hi han entrat en aquest nou curs, que vam començar amb una trobada amb els pares dels nois.

EL GRUP SAMUEL A LA PARRÒQUIA DE SANT BALDIRI

Mn. José Fernando Campoverde
FORMADOR DEL SEMINARI MENOR

Noves incorporacions

Antonio Jesús Ortiz Salas

Hola, soy Antonio Jesús Ortiz Salas. Nací en Bolivia el 10 de febrero de 1993 y llevo 13 años en Barcelona. Con 8 años sentí que Dios me llamaba al ministerio sacerdotal, ayudado por un ejemplo vivo de caridad, humildad y cristiandad, y quise entregarme completamente a Dios para poder enseñar al mundo la gran verdad y la gran obra de nuestro señor Jesucristo

Jordi Salvany i Guerrero

En complir els 50, hom creu que ho té tot definit i que el que correspon és arrodonir allò fet fins ara. I, de sobte, Déu parla i ho capgira tot i decideix que hi ha un camí per emprendre. Em dic Jordi i pertanyo a la Parròquia de Sant Ramon de Penyafort, a la Rambla de Catalunya de la ciutat de Barcelona.

Carlos Pérez Laporta

Soy Carlos Pérez Laporta, de la diócesis de Barcelona; tengo 22 años. El año pasado acabé las licenciaturas de Derecho y de Ciencias Políticas. Después de algunas experiencias potentes de fe -además de la cotidiana en la Universidad, con mi familia y amigos- tengo razones para creer que el Señor me llama al sacerdocio; por ello he decidido entrar en el seminario, para verificarlo en el tiempo y con los medios que se nos proponen aquí.

Pep Roca Taxonera

Sóc en Josep Roca Taxonera i tinc 22 anys. Ja fa més de dos anys que, de la ma de Santa Maria, em vaig deixar abraçar per Déu, acceptant la seva voluntat. Actualment m'adono que Déu m'estima massa i que m'ha preparat una aventura que supera amb escreix la que jo, egoistament, m'havia planificat. No hi ha un sol dia que no deixi de donar gràcies a Déu i a totes aquelles persones que m'han ajudat a veure la meva vocació.

Pere Alavedra Granero

Hola, em dic Pere Alavedra i tinc 26 anys. Sóc el sisè de vuit germans. Durant els darrers dos anys, he cursat Filosofia a la Universidad de Navarra. Allà em vaig acabar de decidir d'entrar al Seminari de Barcelona, on actualment estic fent el curs propedèutic. Gràcies a l'entorn familiar i l'exemple de moltes persones, vaig poder sentir aquesta crida, que és una crida plena d'Amor. Agafat de la mà de la Mare de Déu, que m'ajuda a descobrir Jesús darrere de tots els esdeveniments de la vida.

Javier Ojeda

Salve! Mi nombre es Javier Ojeda Ortiz, tengo 32 años y soy de Abrera. Pertenezco a la diócesis de Sant Feliu de Llobregat, y como seminarista colaboro en la parroquia de Crist Salvador de Martorell. Procedo del mundo laboral como terapeuta manual. Me considero un auténtico converso de larga distancia; tras una década de continua búsqueda, habiendo vivido diferentes espiritualidades, el Señor me ha llamado: - ¡Javier, Javier! Y solo he podido susurrar: - Habla, Señor, que tu siervo te escucha.

Jornades de pastoral juvenil a València

L'evangelització dels joves davant l'emergència afectiva.

Sembla difícil hipotetitzar les dificultats i els reptes que dia rere dia, troba un jove en el seu camí en el món modern. Les dificultats no poden ser resoltes en un sol dia i sense esforç, sense adonar-se'n profundament. ¿Quins són aquests reptes i dificultats i com es poden superar?, aquest era el tema de la ponència de Mons. José Ignacio Munilla Aguirre al segon dia del "Congrés Nacional de Pastoral Juvenil", que va tenir lloc a València al començament del mes de novembre.

El primer que va fer reflexionar sobre aquest tema, va ser una pregunta que hauria de ser de les més importants en la camí vers els joves: ¿Com podem arribar a conèixer els joves dels nostres dies? Aquí us proposem només unes idees clau d'aquesta ponència, perquè és impossible dir-ho tot. El primer element important, com ja hem dit abans, és el coneixement dels joves. Sense saber allò que viu, que pensa, que espera un jove, és impossible entrar en el seu àmbit, fins i tot en el seu cor. Però amb això, encara no n'hi ha prou, perquè el veritable coneixement del jove, com deia Mons. Munilla, està lligat al veritable coneixement de Jesucrist. I només a través d'Ell i en Ell coneixerem en profunditat els joves dels nostres dies i els motius principals del per què ens costa tant que l'Evangeli ressoni en els seus cors.

Continuant el desenvolupament d'aquest

EL ROMAN I L'ALBERTO A LA CIUTAT DE LES ARTS I LES CIÈNCIES

UN MOMENT DE LES JORNADES

tema, Mons. Munilla indicà les tres ferides principals del cor d'un jove, que l'impacten i el fan sofrir: La primera ferida és el narcisisme, és a dir, quedar-se tancat en la contemplació de si mateix, que és contrari a la revelació bíblica, segons la qual, l'amor és sempre un èxode. El narcisisme com la contemplació de si mateix, és contrari al projecte de Déu, ja que l'home i la dona són cridats a una comunió en amor, a una "contemplació" de l'Altre. Com a remei al narcisisme proposa: l'autoestima d'una banda i l'espiritualitat equilibrada de l'altre. És important subratllar que no es tracta de menysprear-se, sinó al revés, adonar-se que són estimat per Déu, que va donar el seu Fill per la meua vida. També en la "lluita" contra el narcisisme és molt important l'acompanyament espiritual, que serà de gran ajuda. La segona ferida, segons Mons. Munilla és el pansexualisme: la cultura "d'amor" que viu un jove dels nostres dies, de vegades no té res a veure amb el veritable amor al qual està cridat l'home. Cada vegada creixen més les fronteres entre el sexe i la procreació, entre l'amor i el matrimoni, entre sexe i amor. Com es pot superar aquesta ferida? Mons. Munilla proposa tres camins: rescatar la virtut de la castedat de la seva impopularitat, els cursos de formació afectivo-sexual i l'educació en la bellesa. Segons la tesi que va proposar, la castedat és una de les virtuts fonamentals per viure veritablement la realitat baptismal. La tercera, és la desconfiança, que consisteix en la inseguretat d'un mateix i, com a conseqüència, en els altres i en Déu. És veritat que hi ha molts joves que troben la seva "seguretat" en el món virtual, no hi ha necessitat de ser qui és en la vida real. Un dels fenòmens més determinants, diu Mons. Munilla, és el divorci o falta d'estabilitat familiar. ¿Es pot superar? Mons. Munilla proposa buscar experiències de comunió en l'Església i la vivència de l'Evangeli com a fonaments veritables i segurs de la vida.

Roman Ostapiuk
ETAPA PASTORAL

Ruta del Císter

El silenci contra el món?

Voldria començar el relat de l'última visita dels que estem en el curs introductori explicant la conversa que vam tenir amb el P. Alegre, Abat de Poblet. Encara que així començo pel final, crec que és el més adequat. Hem passat dues nits a Poblet, aprofitant dos dies per conèixer llocs com *Scala Dei*, Santes Creus, Montblanc, el Mas d'en Lluç i Ulldemolins. Certament, començar per la trobada amb l'Abat permet il·luminar el significat d'un recorregut marcat pel contacte amb les formes de vida monàstiques. Si ja en general la primera trobada amb altres formes de vida provoca certa estranyesa, amb més raó succeeix en el contacte amb els monjos, on la radicalitat de la identitat de la vida monàstica, especialment la cistercenca (Poblet) o, més encara, la cartoixana (*Scala Dei*), no deixen indiferent a ningú. En quina mesura pot servir a la formació d'un seminarista conèixer la vida monàstica? Les diferències són clares (el constant silenci, la distància amb el món, ...). De fet, aquest dubte sobre la seva utilitat no és una cosa específicament per a nosaltres, sinó per a tothom: la perspectiva del món, marcada per la necessària recerca constant de la utilitat de les coses,

AMB EL P. ABAT DE POBLET

no arriba a comprendre, *a priori*, el sentit de les notes pròpies de la vida monàstica; i, sense cap dubte, el fet que siguem seminaristes no evita aquesta problemàtica. Per això, la conversa amb el Pare Abat, haver-lo conegut, ens va permetre, com a mínim, replantejar totes aquestes qüestions. En aquest sentit, les paraules del Pare Abat sobre el silenci van ser molt importants. Ell deia que el silenci és una cosa necessària per a tothom, especialment en els temps actuals. Perquè des del silenci, des de la trobada que en el silenci es produeix amb el Pare, la vida es convertia en un diàleg amb Ell. Aquestes paraules, *a priori*, poden resultar tan abstractes com qualsevol altre element de la vida quotidiana. Però, si hom s'atura sobre elles, pot percebre la grandesa d'aquest valor de la vida monàstica: el silenci no consisteix en una retirada del món en sentit absolut, sinó en una entrada molt més profunda en ell, perquè el silenci pròpiament porta a prendre consciència que hi ha Un altre que m'està fent (i ho està fent tot) abans que jo actui. Donar espai a aquesta realitat, canvia la perspectiva del meu actuar: si el sentit del que jo faig no sóc jo mateix, perquè hi ha alguna cosa que hi és d'abans, la meva acció és una resposta al que hi és abans. Per aquest motiu, el meu cansament quotidià, el patiment diari en el treball o la família -que és una cosa del que el món sí que té experiència i que sembla superar-nos- té un valor, un sentit més enllà de mi mateix, encara que d'entrada sigui misteriós. Tan concreta ha estat històricament aquesta experiència que, al voltant dels monestirs, es formaven comunitats senceres, per les implicacions

que aquestes comunitats reportaven a la vida quotidiana (fins i tot a nivell tècnic). Per això, Pau VI, en declarar Sant Benet patró d'Europa, deia que «aquest i els seus fills van portar amb la creu, amb el llibre i amb l'arada el progrés cristià» al món occidental (*Pacis nuntius*).

Deia que aquest fet permetia ordenar totes les visites perquè la veritat de la vocació d'aquests monjos és la veritat de qualsevol altra vocació: si la nostra pròpia vida no és realment una resposta, està condemnada a veure's superada per l'innegable pes de la nostra vida quotidiana; on es dedueix que, prendre consciència de la pregunta concreta a la qual es respon, és de vital importància. Per tant, conèixer els monjos és, *per se*, de gran importància per a nosaltres, seminaristes. Però també per comprendre la raó per la qual els drogoaddictes del Mas d'en Lluç sortien del seu món per buscar l'ajuda d'un mossèn enmig de la muntanya; el mateix que amb la comunitat del Poble de Déu. Això em fa sospitar, com MacIntyre, fins a quin punt el món no estigui esperant en aquest temps de crisi a un San Benet.

Carlos Pérez Laporta
PROPÈDÈUTIC

Cinefòrum

El festín de Babette

El divendres en què no estem molt cansats i la feina ens ho permet, la comunitat de Sant Josep Oriol fa cinefòrum. Això és a dir: mirem una pel·lícula i la comentem. L'última que hem vist ha estat *"El festín de Babette"*. Ara, fa 25 anys que es va estrenar, alguns cinemes n'ofereixen una versió restaurada i, per internet, se'n poden trobar curiositats com, per exemple, les receptes del sopar que la Babette prepara; fins i tot, alguns periodistes han escrit articles d'opinió

prenent l'argument de la pel·lícula per a defensar les seves posicions. Però aquest espai és per a comentar allò que ens ha suscitat la pel·lícula i no per a d'altres aspectes.

"Veié també que una vídua pobra hi tirava dues monedes de les més petites i digué: 'Us dic amb tota veritat que aquesta vídua pobra ha donat més que tots; tots aquests altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava prou, ha donat tot el que tenia per a viure.'" (Lc 21, 1-4). Babette es presenta com la vídua de l'Evangeli: hi lliura tot allò que té, ho dóna tot, no se'n queda res per a ella. Després de guanyar una gran suma de diners amb la loteria, decideix gastar-los en el sopar que les filles del pastor protestant volen fer en honor del centenari del naixement del seu pare. Ella, que podria haver agafat els diners i tornar a París; ella, que podria refer la seva vida; ella, que podria ser servida i deixar de servir; agafa tot allò que té i ho lliura, decideix entregar-se al cent per cent a aquelles dues germanes que l'han acollida. Però el sopar que prepara no és un simple àpat, és un menjar que transforma l'esperit (com l'Eucaristia). Els comensals inicien l'àpat escèptics, però, a mesura que passa, l'assaboreixen i els transforma. Aquest canvi es percep quan, en acabar la festa, els convidats surten de casa d'ella i dansen i canten al voltant d'un pou (que fa referència al pou de la samaritana, aquell on Jesús ofereix l'aigua que treu tota set i dóna la vida eterna).

"Al paradís, tu seràs la gran artista que Déu tenia pensat que fossis. ¡Que feliços seran, els àngels!" Però ¿per què no podríem ser, ja en aquesta vida, els artistes que Déu té pensat que siguem? ¿Per què no podem viure, ja ara i aquí, el Regne? Per què no assaborim la nostra vida i la vivim? El general Lorens Löwenshielm diu, abans de marxar del sopar: "En aquest bell món nostre, tot és possible." Un simple àpat és capaç de fer canviar les persones i les seves vides. Alguna cosa ha de tenir, aquest Àpat, un Àpat pel qual molts han donat la vida. "Qui vulgui ser el primer que es faci el vostre esclau, com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a donar la seva vida com a rescat per tothom" (Mt 20, 27-28).

Paris Grau Garceran
1R FILOSOFIA

FITXA TÈCNICA:

Títol original: *Babettes gaestebud*.

Director: Gabriel Axel.

Any: 1987.

Guió:

Gabriel Axel, basat en el llibre d'Isak Dinesen.

País: Dinamarca.

Premis:

Òscar 1988 (millor pel·lícula de parla no anglesa).

Premi Bafta 1988 (millor pel·lícula de parla no anglesa).

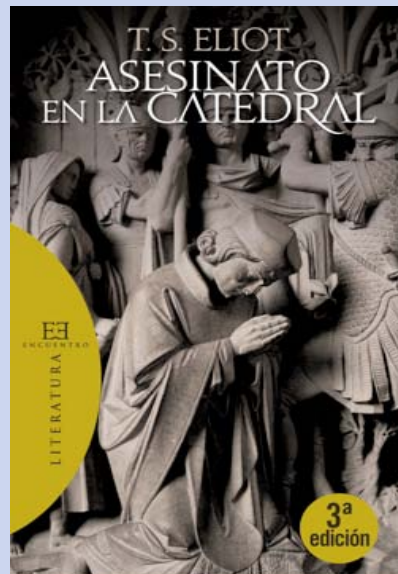
Llibrefòrum

Assassinat a la Catedral. T. S. Eliot.

L'obra se situa a finals del segle XII al sud d'Anglaterra, concretament a Canterbury, on Thomas Beckett, íntim del rei d'aquell moment, Enric II, va arribar a ser nomenat Lord canceller d'Anglaterra. Més tard, veient el rei que Thomas era un home de plena confiança, el va nomenar arquebisbe de Canterbury. Serà llavors, quan Enric II manarà als bisbes d'Anglaterra signar les Constitucions de Clarendon, on s'acceptava el rei com a màxima autoritat. Això produirà un punt d'inflexió en la vida de Thomas Beckett, ja que es negarà a signar les Constitucions i es veurà, com a arquebisbe de Canterbury, amb l'obligació moral d'excomunicar tots aquells bisbes que hagin signat els documents. En conseqüència, a Beckett no li quedarà més opció que abandonar Anglaterra i exiliar-se a França durant set anys. Aleshores, s'adonarà que, com a arquebisbe, té el deure moral de tornar a Anglaterra, amb tot el que suposa, per a fer-se càrrec del seu poble. És en aquest moment, amb el retorn de Thomas a Canterbury, on Eliot comença la seva narració. Al llarg de l'obra, l'autor exposarà diferents situacions a partir de les quals Thomas Beckett anirà aclarint al públic quines han estat les seves raons per a tornar a Anglaterra. Finalment, al 1170, Thomas Beckett haurà d'acceptar el martiri com a conclusió de la seva pedagogia amb la intenció d'ensenyar quina és la veritable pau que hauria de cercar la humanitat.

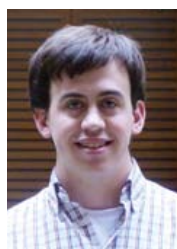
Respecte al que el text em va transmetre i, després de comentar-ho amb els companys, penso que, en l'obra, s'entrellacen diverses idees que desemboquen, al meu parer, en el que vindria a ser la idea principal del text. En primer lloc, cal destacar la conversió que s'ha de produir en Beckett perquè, en un moment donat, s'adoni que existeix un ordre més alt que el rei, que és Déu, i que tots dos són incompatibles. Així doncs, es pot comprendre que d'alguna manera és en aquesta conversió, que Thomas s'adonarà que la veritable pau és la que ens ha donat Déu i que només s'assoleix quan un hom és capaç de comprometre's amb Déu.

D'alguna manera, aquests fets al llarg de l'obra, vénen a dir que la vida és alhora dolor i alegria, sent aquest dolor inevitable. Això no obstant, la nostra vida ha de ser una contínua conversió, un viratge que ens porti a trobar la pau en el compro-

mís amb Déu. Ja que, com molt bé explica Hans Urs von Balthasar, *“Con el sí de Cristo, que todo lo abarca, se coloca el fundamento para que el pecador pueda decir su sí [...]. Y se espera el sí por el que el pecador da su consentimiento a la gracia que se le ofrece, para que ésta le capte interiormente y configure en él una imagen de disponibilidad de Cristo.”* És gràcies a la passió i mort de nostre Senyor Jesucrist, que podem dir sí a Déu i a comprometre'ns, experimentar la vivència del dolor d'una manera que resulta incomprensible per al món actual.

I és que això és el que ens està recordant el sant pare Benet XVI en aquest Any de la Fe, que va remarcar a la inauguració del sínode de bisbes: *“A la confesión cristiana pertenece esencialmente la disponibilidad al sufrimiento [...]. Precisamente en la dimensión martirológica de la palabra «confesio» aparece la verdad: se verifica solo para una realidad que merece la pena sufrir, que es incluso más fuerte que la muerte, y demuestra que es la verdad que tengo en la mano, que estoy más seguro, que «guío» mi vida por qué encuentro la vida en esta confesión.”*

Pep Roca Taxonera
PROPEDÈUTIC

Temes acadèmics

Els sacraments de la iniciació cristiana

De les coses interessants que estem veient a classe en aquests primers mesos del curs en podria destacar moltes, però voldria comentar el que estem estudiant a les classes de sacraments: principalment, els sacraments de la iniciació cristiana. Les persones no naixem cristianes, sinó que ens fem cristians tot corresponent a la gràcia. No és tant una decisió meua, que també, sinó més aviat una acció de Déu en nosaltres. És Déu qui pren la iniciativa, és Ell el qui ve a aferrar-nos per a fer-nos seus. Estar units a Déu significa per al cristià una existència nova, única. Déu em fa dels seus, ens diu a cadascun de nosaltres “Tu ets el meu fill predilecte”. Amb els tres sacraments de la iniciació cristiana, baptisme, confirmació i eucaristia, iniciem realment una nova vida, renaixem com a fills de Déu. Déu passa a ser el nostre Pare i, per tant, la nostra vida passa a ser la de Crist. Els tres sacraments són importants. Tant és així que, si et faltés la confirmació, no es podria considerar que estiguessis realment iniciat en la vida cristiana: tots tres formen una unitat, una unitat que estem convidats a iniciar i que no s’acaba mai perquè la nostra conversió és un camí de maduresa constant. A través del baptisme, som rentats, regenerats i marcats amb la imatge i la forma de Crist. En la confirmació, som enrobustits per l'Esperit Sant i, a través de l'eucaristia, ens fem carn de la seva carn i sang de la seva sang, de tal manera que vivim la vida de Crist. Els sacraments són una forma eficaç d'unir-nos a Crist i aquesta unió passa per fer-nos una sola cosa amb Ell. Això vol dir: sofrir el que Ell va sofrir, viure com Ell va viure i ser sepultats per a ressuscitar amb Ell. Com diu Nicolás Cabasilas, som batejats per a morir la seva mort, som ungits en la confirmació per a combregar de la unció de la seva divinitat i mengem del pa sagrat i la beguda divina per a participar de la seva carn i de la seva sang de forma que existim en Ell.

Pels sacraments de la iniciació cristiana, iniciem, per tant, una nova vida, una vida que passa per la correspondència de la gràcia. En rebre el baptisme, la confirmació i l'eucaristia, iniciem un camí que dura tota la vida. No és només un moment

puntual, sinó també el començament d'un camí d'acceptació diària de Déu. A la feina, a classe, amb els amics, amb els desconeguts, etc., hem de ser exemplars, hem de viure com Crist va viure, transmetre el seu amor sincer i la seva autenticitat de vida de tal manera que puguin dir de nosaltres: aquest és veritablement fill de Déu. Aquesta vida que iniciem és un camí que va a Déu, el cel és la meta de la nostra senda terrena.

Santi Cuquerella
5È TEOLOGIA

Amics del Seminari ☺

Mn. Josep Perarnau i Espelt

ENTREVISTEM MN. JOSEP PERARNAU I ESPALT, PREVERE DE LA DIÒCESI DE BARCELONA, QUE PARTICIPÀ EN EL CONCILI VATICÀ II COM A CONSULTOR DEL BISBE DE SEGORB-CASTELLÓ, JOSEP PONT I GOL. A MÉS, EL SEU TREBALL D'INVESTIGACIÓ DONÀ LLUM AL PROCÉS DE CANONITZACIÓ DEL BEAT RAMON LLULL, PARALITZAT TEMPS ENRERE.

Amb motiu del 50è aniversari de l'inici del Concili i del 20è de la publicació del Catecisme de l'Església Catòlica, el Sant Pare inaugura l'any de la Fe. ¿Què creu que en traurem, d'un any com el que se'ns presenta? i ¿com espera que es viurà la fe a l'Església, sobretot, a casa nostra?

No sóc profeta. Desitjo que tot vagi molt bé, però no puc fer altra cosa. Què faríem? Prometre el millor del món i després resulta que no arriba? Si és l'any de la Fe, desitjar, evidentment, que sigui l'any en el qual la fe torni a tenir allò que ha de tenir per a donar vida a l'Església, és a dir una fe viva, vital.

Podria matisar més l'esquerra i la dreta?

Molt senzill: a l'esquerra, es pensava que hi hauria foc nou i que tot seria completament diferent. Per part de la dreta, simplement, voler agafar-se al poder, és a dir res de col·legialitat: simplement, poder i prou.

Vostè, pel que tinc entès, va ser nomenat, per la Congregació per a la Causa dels Sants, censor de l'obra lul·liana (beat Ramon Llull) enviada a Roma. Ens agradaria saber si veu possible una ràpida canonització d'aquest filòsof i teòleg de llengua catalana.

UN MOMENT DE L'ENTREVISTA

L'ALBERT MORENO AMB MN. PERARNAU

Vostè va viure els anys del Concili essent prevere, participant-hi com consultor del bisbe de Segorb-Castelló, Josep Pont i Gol. A grans trets, ¿quina va ser, la seva experiència al Concili?

No n'hi ha experiència, l'única experiència del Concili va ser treballar molt. És com, per exemple, un picapedrer que treballa de sol a sol, però no sap què en sortirà, dels blocs que ell treballa. Ningú no sabia què en sortiria, de manera que, d'experiència, només l'experiència d'anar treballant. El poble era cridat a Concili. Aleshores, col·laborar-hi al màxim possible simplement i, per tant, tot el que corresponia treballar. Jo era un subordinat. Jo no manava, per tant, feia el que em deien.

Què remarcaria del "pre" i del postconcili?

Del "pre" jo en diria que la gent s'ho va agafar molt seriosament. Del postconcili, diria que hi va haver massa lluita entre esquerra i dreta que, de fet, va ofegar la vitalitat del Concili.

No depèn de mi... Jo, per a mi, sí, però, és clar, treballant 10 anys per a ells (la Congregació per a la Causa dels Sants), coneixes gent i hi pots parlar. Per a ells, la cosa anirà tan de pressa com es pugui. Per tant, quan serà? Doncs mira, en aquest moment, no et puc dir que es farà immediatament.

Per acabar, ¿què recomanaria als seminaristes que es preparen per a ser divulgadors de la Paraula de Déu i de la fe catòlica?

Dues coses: molta oració i molt de compliment de l'Evangeli, res més.

Alberto Moreno-Palancas Fernández
2N DE FILOSOFIA

Seminari Menor de Barcelona

SA MUEL

Espai vocacional

Què és?

És un espai de trobada d'adolescents per veure si el que Déu els demana és seguir Jesús com a Bon Pastor i, per tant, en el futur, arribar a ser capellà, seguint l'exemple del profeta Samuel, que va ser cridat per Déu a una edat ben semblant a la seva.

Per a qui és?

Per a nois adolescents entre 11 i 16

Com és?

Consisteix en una trobada, normalment d'un diumenge, en el qual es comparteix la pregària, el coneixement d'una parròquia, l'esport, el voluntariat cristià, la inquietud vocacional.

Quan és?

25 de novembre de 2012
14 al 16 de desembre de 2012
27 de gener de 2013
24 de febrer de 2013
7 d'abril de 2013

4 de maig de 2013
Trobada d'escolans
31 de maig i 1 de juny de 2013
22 de juny de 2013
1-4 de juliol 2013
Convivències d'escolans